

Zoom har stämt möte med regissören till den engelska filmen *Det finns bara en Jimmy Grimble*, **John Hay**.

Vi träffas över en kopp kaffe på hotell Kramer i Malmö direkt efter en visning av filmen på BUFF, Sveriges stora filmfestival för barn- och ungdomsfilm i våras.

Tolvårige Jimmy Grimble älskar fotboll, men han har det inte lätt i livet, han lever med ett stukat självförtroende. Hemma har mamman problem med sina män. I skolan har Jimmy det svårt med det mesta. Han får heller inte riktigt till det på fotbollsplan, bolluschlingen studsar inte hans väg. Inte förrän den dag han av en mystisk gammal dam får ett par fotbollsskor, som hon påstår är magiska! Jimmy fogar sig i raden av smått klassiska engelska filmfigurer, tilltufsade killar som nått konstnärliga höjder i filmer som *Kes – falken*, *Gregorys Girl*.

Jimmy mobbas även av de andra killarna i klassen för att han håller på Manchester City och inte United, stadens stolthet med idel stjärnor i laget. Och vi vet hur det är; det råder krig mellan Örgryte och Änglarna, mellan Gnaget, Djurgårn och Bajen, mellan Malmö FF och Helsingborg. I alla fall på lätsas. Det är nog hårdare och mer på allvar i England förstår jag av John Hay, som själv spelat fotboll och som har kvar sin klockarkärlek till sporten.

– Nittio minuter är vad jag tycker om i livet, säger han, kanske lite inövat; vare sig det gäller fotboll eller bio. Men fotbollen var renare förr och det har jag en längtan tillbaka till, säger John Hay. Däremot håller han inte riktigt med om att det finns en kritik i filmen av fotbollens kommersialisering där allt är till salu och de rika klubbarnas agenter värvar spelare redan på knattestadiet. Men att gamla värden är under upplösning inser han; to fight well and honour your opponent, njaej, det gäller inte längre lika fullt. Däremot enas vi helt om att själva filmen till sin grundform är en saga.

– Visst, och lyckligt slut har den också. Det tycker jag filmer för barn måste ha på något plan. Det är tufft nog som det är ute i livet. Att gå på bio är en chans att lära sig lite om att bli människa, men det är också en stunds drömmeri och verklighetsflykt, det gillar jag också, säger John Hay.

Annars menar John Hay att barn är så "cineliterare", så bildkunniga idag. Detta som svar på min fråga om de lite klichéfyllda gestalterna i filmen, exempelvis styvpappan och *Burly*, den rika killen i laget som även är lagets stjärna – i alla fall tills den dag då det lossnar för Jimmy, då han övertar rollen som målsportare nummer ett.

– Vissa standardtyper, eller klichéer, ger publiken en hjälpande hand in i filmens svarare teman. Så vill jag bygga mina berättelser. Det är för mig ett sätt att ta en genväg in i filmens kärna, utan så mycket

FOTBOLL & "FEEL GOOD"

AV ANDRÉAS HOFFSTÉN FOTO: LENNART STRÖM

omständliga förklaringar, menar John Hay.

Han var begeistrad över hur väl filmen togs emot, hur väl den svenska barnpubliken på BUFF fångade upp nyanserna i filmen och den lågmälda lätta humor som filmen också rymmer. John Hay berättar till exempel hur filmen togs emot i USA; "amerikanarna hade ingen som helst känsla för ironi. De förstod inte alls några undertexter."

I Sverige spelar tjejer väldigt mycket fotboll, men i filmen handlar det om killar. Är det en typisk grabbfilm?

– Flickor kan, om de bara hittar fram till filmen, gilla den och ta till sig filmens mer emotionella sidor. Den lilla kärlekshistorien mellan Jimmy och klasskompisen Sara som finns invävd i berättelsen hade jag tänkt utveckla men det blev av diverse skäl inte någon möjlighet till det, berättar John Hay.

Idrott kan ju lätt bli en dödslyxa till filmer. Det är sällan det riktigt lyckas, undantaget är kanske Cheik Doukourés *Den magiska bollen* från 1995. Scenerna från fotbollsplanen är inte alla gånger helt lyckade i *Jimmy Grimble*. Och det kommer naturligtvis heller inte som någon överraskning att Jimmy till sist inser att det inte är de "magiska skorna" som givit honom ett nytt självförtroende, utan att det kommit inifrån honom själv. Men vägen dit har varit underhållande och inte utan en portion eller två av klassisk engelsk feelgood känsla.

– Ja, det är inte utan behag jag ser att filmen fungerar, en tröst för alla skavsår och omplåstringar som vi fick göra under filmningen, avslutar John Hay.

Se även filmhandledning.